

[Energiministeren]

folketinget omkring netop den principielle side af problemerne.

Når fru Lone Dybkjær derefter arbejder med tanken om et lovforslag, som i øvrigt dækker koncernens forhold, har min reaktion gennemgående været forholdsvis skeptisk. Jeg vil ikke afvise fortsat at overveje, om man kan gøre det, men efter den foreløbige vurdering, jeg har af spørgsmålet, risikerer vi at skabe tvivl dér, hvor aktieselskabslovgivningen har klarhed, fordi vi kommer til at udtrykke os på tværs af eksisterende lovgivning, hvis vi skal karakterisere noget specielt for netop det aktieselskab. Vi vil med ingen formuleringer kunne ændre ved det forhold, at aktionæren kan og skal gøres politisk ansvarlig for sin måde at forvalte indflydelsen som aktionær på i selskabet, når det er staten selv, der er aktionær. Der vil til enhver tid være et element af politisk nødvendig, parlamentarisk afklarende dialog i forholdet mellem den til enhver tid siddende minister og folketinget, for så vidt angår aktionærrollens udøvelse. Men den aktionærrolle, der skal udøves, skal være en normal aktionærrolle. Da selskabet jo først inden for de allersensreste år har foretaget en egentlig aktivitet, synes jeg, det er rimeligt, at vi må se på erfaringerne, førend vi giver os til at lave stive strukturer. Principielt mener jeg altså, at vi sådan set har den struktur, der skal til. Jeg lukker aldrig nogen dør helt i og vil da selvfølgelig se, hvad der kan være af overvejelser herudover, men som sagt: jeg mener ikke, vi har noget behov for ændringer på dette punkt.

Fru Annelise Gotfredsen var inde på IEA-fordelingssystemet, der bliver stivere, når der er større statslig handel. Sagen er den, at man faktisk i IEA har besluttet også at inddrage andre end de traditionelle 7 søstre med et par kusiner som dem, der skal komme med oplysninger som baggrund for IEAs fordelingssystems funktion. Alle, der er på markedet, skal i princippet efterhånden inddrages i overvågningen af markedet og i fordelingssystemets måde at køre på. Det vil sige, at der er truffet principbeslutning om, at også statselskaber i de forskellige lande – og de er jo i de fleste lande meget mere dominerende end det, som vi har – skal ind under det system. Man er ved at udarbejde teknisk, hvordan det kan køre.

Fru Annelise Gotfredsen var inde på noget med, at de private selskaber jo kan købe til samme pris som staten. Det er noget, som i givet fald måske vil vække prismyndighedernes interesse. Hvis det virkelig er sådan, så har vi jo her en klar målestok at sammenligne med, idet alt omkring økonomien i det statslige selskabs aktiviteter jo er oplyst over for prismyndighederne.

Derudover vil jeg sige, at man siger jo ikke så meget om priserne i oliehandelen, men jeg har da set en af de store selskabers direktører udtrykke i fjernsynet, at de faktisk ikke selv kunne skaffe olien på de vilkår og til de priser, som denne handel var udtryk for. Det er muligt, nogle af dem kan nogle gange, men det generelle billede er bestemt ikke, at de kan hver gang. Hvis det var sådan, at de faktisk fik olien hjem til Danmark billigere, så ville det nok, som jeg siger, være interessant for prismyndighederne, men der er heller ikke noget, der tyder på det. Den interesse, der tilkendes gives for at være med på handler af denne karakter, afslører også, at der prismæssigt nok ikke er tale om særlig ufordelagtige transaktioner.

De 2 pct., som fru Annelise Gotfredsen kalder en kommission til D.O.N.G., er ikke bare en kommission som en slags betaling for en passiv foretelse. Det dækker, at D.O.N.G. i modsætning til minimumsmodellen nu også skal beskæftige sig med problemerne med hensyn til transport og raffinering osv. Det er en mere kompliceret del af den samlede proces end det, man selv lagde op til i starten, men det er altså den organisationsform, som olieselskaberne selv helst foretrak, da det kom til det praktiske. Det er et fleksibelt system, også med hensyn til hvor meget D.O.N.G. laver, og hvor meget olieselskaberne laver. 19. december-aftalen fra 1979 lægger først og fremmest op til en løbende, fleksibel samarbejdsordning mellem selskaberne og D.O.N.G., og de 2 pct. er altså ikke usædvanligt eller højt overhovedet, når man tager i betragtning, hvilke aktiviteter det dækker. Hvis det kun var en rent handelsmæssig transaktion, så ville 1 pct. være det normale. Det er, hvad man tager bare for at videresælge olien. Men her er der altså tale om noget mere.

Hr. Waldorff spørger, om bestemmelserne i lovforslaget og i bemærkningerne skal forstås sådan, at man kan regne baglæns og nå